

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lügatte ilah kelimesi “elihe” fiilinden gelmekte olup, ısınmak, alışmak, korktuğu bir iş başına gelmek, başkası tarafından korunmak, aşırı sevgiden dolayı yönelmek, düşkün olmak, kulluk etmek, hicaplanmak, örtünmek, gizlenmek gibi manalara gelmektedir.¹ “İlah kelimesi, “elehe, yelihu, ilaheten” mastarından gelir. İbadet etmek demektir. Fial vezninden meful olup, mabud demektir.”²

“Uluhiyet/ilahlık Allah’ın bir vasfıdır. Yani, ibadetin ve itaatın her çeşidi Allah’a mahsustur. Zira o kainatı yaratmıştır. O halde ibadet ve yasama hakkında ona mahsustur. İlah kelimesi Kur’an’da 96 yerde yalın halde geçmektedir. 17 yerde ise çeşitli zamirlerle birlikte muzaaf olarak, 2 yerde tesniye 33 yerde de cemi olarak gelmiştir.”³

Uluhiyet Tevhidi: Alimler uluhiyet tevhidini şöyle tarif etmişlerdir: Tüm ibadet çeşitlerinde Allah’ı birlemektir.⁴ Yani ibadet ve itaatler bütünüyle Allah’a aittir. Ki bu anlamda tevhid kelimesi La İlahe İllallah’ın ta kendisidir. Zira La İlahe İllallah demek, tüm sahte egemenleri ve ilahları reddedip, ibadet ve itaatleri bütünüyle Allah’a yöneltmektir. İmam Bakıllani şöyle demektedir: “Allah’tan başka ilah yoktur. O’ndan başka hiç kimse ibadete ve itaate layık değildir.”⁵

Aslen ilah kavramı yaratan, yoktan var eden anlamlarına gelmeyip mabud, yani itaat edilen, emirlerine uyulan, egemen demektir. Kendisine itaat edilen ilah ibadette ve itaatte hak sahibi Allah’ta olabilir, ya da Allah’tan başka egemenliğini ilan eden sahte ilahlarda olabilir. Zira Allah ve ilah lafızları arasında büyük fark vardır. Allah ismi, bizleri ve tüm kainatı yoktan var eden yüce Mevla’ya has olan bir isim iken, ilah kelimesi hem Allah için hem de sahte ilahlar için kullanılan umumi bir lafızdır. Kur’an’ı Kerim’de ilah kelimesi bu iki anlamda gelmektedir. Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

“Allah ile birlikte başka bir ilaha yalvarma!” (28, Kasas/88)

Bu ayette ilah kelimesi her iki anlamda da kullanılmıştır. Yani bir taraftan ibadete ve itaate hak sahibi tek ilah yani Allah diğer taraftan da kendisine ibadet ve itaat edilen sahte ilahlar anlamına gelmektedir.

İçinde bulunduğumuz toplumda Allah’ın nizamı olan İslam’ın hükümlerinin kaldırılmasıyla birlikte İslam zaafa uğramıştır. Özellikle toplum içerisinde alim ya da din adamı kisvesine bürünmüş kimselerin gerek cehaletleri sonucu gerekse bilerek tahrifleri sonucu bir çok kavram asıl anlamından çok uzaklaşmıştır. İlah kavramı da bunlardan bir tanesidir. Bugün La İlahe İllallah denildiği zaman insanların anladığı Allah’tan başka bir yaratıcı, öldüren ve diriltiren bir tanrının olmadığıdır. İster istemez bu şekilde bir tahrif Kur’an’ın sahih bir şekilde anlaşılmasının da önüne geçmiştir. Bunun en belirgin örneğini Firavunun ilahlık ve rablik iddialarında görmekteyiz.

“Firavun: -Ey ileri gelenler! Sizin için benden başka bir ilâh tanımıyorum (dedi)...” (28, Kasas/38)

“(Firavun) Derhal (adamlarını) topladı ve (onlara) bağırdı: Ben, sizin en yüce Rabb’inizim! dedi.” (79, Nasiat/23-24)

Kur’anî kavramların asıl anlamlarından uzaklaşılmasının neticesinde bugün bir çok sözde alim ve hoca efendiler Firavun’un bu iddiasını şu şekilde değerlendirmişlerdir: “Firavun bu sözünde resmen kendisinin yaratıcı olduğunu söylemiştir.” Hatta bu şekilde bir açıklama tefsir kitaplarına kadar girmiştir.

İşte bu yanlış anlama toplumun daha önce yaşayan, Kur’an’da örnekleri verilen firavunları tanıyamamasına bunun neticesinde de günümüzün firavunlarından bihaber olmalarına vesile olmuştur. Son dönemde Allah’ın kanunlarını iptal edip yerine kendi kanunlarını icra eden firavunlardan habersiz kalınmıştır. Çünkü bu hatalı anlayış firavunun yaratıcılık iddiasında olduğunu düşündürmüştür ve günümüzde hiç kimse de böyle bir iddia da bulunmamaktadır. O halde günümüzün idarecileri geçmişte

¹ Kur’ana Göre Dört Terim, Mevdudi, sy: 11

² Cevheri, Sıhah

³ Suat Yıldırım, 180

⁴ İbn-i Batın, er-Risale

⁵ el-İnsaf, 49

yaşayan firavunlardan çok uzaktadırlar!!! Hem günümüzün yöneticileri her ne kadar Allah'ın şeraitini iptal ederek kendi kanunlarıyla insanları sevk ve idare etseler dahi namaz kılıp, oruç tutmaktalar ve La İlahe İllallah demektedirler!!!

Ancak ne var ki Kur'anî kavramlar bugün hakkıyla bilinse idi böyle hatalı bir anlayışa gidilmeyecekti. Bakınız Kasas Suresi'nin 28. ayetine dair Allame Fahrudin Razi şöyle demektedir:

"Firavun'un kendisinin ilah olduğunu söylemektedir. Bu hususa gelince, bil ki, bununla kastedilen, Firavun, kendisinin göklerin, yerin, denizlerin, dağların ve insanların zatlarını ve sıfatlarını yarattığını iddia etmemiştir. Çünkü bunun imkansız olduğunu bilmek için pek zeki olmaya gerek yok. Dolayısıyla bu hususta şüphe etmek, aklının noksanlığına delil olur. İlah ise, ibadet edilendir. O halde Firavun, bir yaratıcının olmadığını ileri sürerek, insanların mükellefiyetlerinin, sadece meliklerine itaat etmeleri ve onun emirlerini dinlemeleri olduğunu söylüyor. İşte Firavun'un ulûhiyyet iddiası ile kastedilen, çoğu kimsenin sandığı gibi, onun, göklerin ve yerin yaratıcısı olduğunu iddia etmesi değil, mâbûd olduğunu iddia edişidir. Biz, özellikle, Tâhâ sûresinde, *"Siz ikinizin Rabbi kim, Ey Musa?"* (Tâhâ, 49) ayetinin tefsirinde, Firavun'un Allah'ı bildiğini ve bu sözü, kavminin cahil ve ahmaklarına yutturmak için söylediğini anlatmıştık."⁶

Yine aynı şekilde Naziat Suresi'nde Firavun'un rablik iddiasını Fahreddin er-Razi şöyle tefsir etmektedir:

"Firavun'un bu sözünün anlamı şudur: Hiç kimse üzerinde benden başkasına ait bir emir ve yasak koyma hakkı yoktur."⁷

Aynı ayetin tefsirinde Alusi ise şöyle demektedir:

"Firavun topladığı kalabalığının içinde kalkıp hitap etmek suretiyle bir nutuk çekerek o büyük lafi etmiş, **böylece kendisini halkı yönetenlerin hepsinden üstün tutmuştur.**"⁸

Mevdudi Kasas Suresi'nin 28. ayetinin tefsirinde şöyle demektedir:

"Firavun bununla kavminin, yer ve göklerin yaratıcısı olduğunu kastetmiyordu, kastetmiş de olamazdı. Çünkü böyle bir şey ancak bir deli tarafından ortaya atılabilirdi. Bununla birlikte o, kendisinden başka ilahların olmadığını da kastetmiyordu. Zira Mısırlılar birçok tanrıya ibadet etmekteydiler ve bizzat Firavun, Güneş Tanrısı'nın hulûl ettiği şahıs haline getirilmişti. Kur'an-ı Kerim bizzat Firavun'un birçok tanrıya ibadet ettiğine tanıklık etmektedir:

"Firavun kavminin ileri gelenleri şöyle dedi: "Musa ve takipçilerini, ülkede karışıklık çıkarsınlar, seni ve ilahlarını geçersiz kılsınlar diye mi ülkede serbest bırakacaksın?" (7, A'raf/127)

Dolayısıyla Firavun kendisi için "ilah" kelimesini kullanırken bunu zaruri olarak yaratıcı ve hakiki ulûhiyet sahibi anlamında değil, tartışmasız yüce iktidar sahibi anlamında kullanmıştı. Demek istediği şuydu: "Bu Mısır Ülkesi'nin sahibi benim. Tüm emir ve yasakların teşriî menbaı ancak ben kabul edilebilirim. Benden başka hiçkimse emir vermeye yetkili değildir. Musa da kim oluyor? Kim bu alemin rabbinin delegesi sıfatıyla karşıma çıkıp da, kendisi hükümdar, ben tâbî imişim gibi bana emirler tebliğ eden adam?" Saray erkanına dönerek onlara: *"Ey kavmim! Mısır'ın krallığı bana ait değil mi? Bu altımdan akan ırmaklar benim değil mi."* (43, Zuhruf/51) diye sorması bundandır. Ve Musa'ya tekrar tekrar: *"Bu ülkeyi ele geçiresiniz diye bizi atalarımızın dininden vazgeçirmeye mi geldiniz."* (10, Yunus/78), *"Ey Musa, büyücülüğünün kuvvetiyle bizi ülkemizden sürmeye mi geldin!"* (20, Taha/57) ve *"Onun dininizi değiştireceğinden yahut ülkede karışıklığa sebep olacağından korkuyorum."* (40, Mümin/26) şeklinde sorular sorması bundandı.

Eğer mesele bu açıdan ele alınırsa, apaçık hale gelecektir ki, Firavun'un durumu peygamberler tarafından getirilen ilahî kanundan bağımsız olarak siyasî ve hukukî hakimiyet iddiasında bulunan devletlerin durumundan hiç de farklı değildir. Bu devletler kanun koyucu, emir ve yasakları belirleyici olarak ister bir kralı görsünler, isterse millet iradesini ülkenin, Allah'ın koyup peygamberlerin tebliğ ettiği kanun ile değil de kendi kanunlarıyla yönetilmesi durumuna düştükleri sürece, Firavun'un durumuyla kendilerinininki arasında

⁶ Tefsiru-l Kebir, 12/253

⁷ Fahreddin Razi, Tefsiri Kebir, 22/476

⁸ Alusi, Ruh'ul Meani, 15/38

hiçbir fark yok demektir. Ancak bir fark vardır ki, o da cahil halkın Firavun'u lânetleyip bu devletleri yasal olarak tasdik etmesidir. Hakikati anlayan kimse yalnızca kelime ve ıstıhlara değil, ruha ve mânâyâ bakacaktır. Firavun "ilah" kelimesini kendisi için kullanmıştır, ancak bu devletler "hakimiyet" kelimesini de aynı anlamda kullanmaktadırlar.”⁹

Elmalılı Hamdi Yazır ise ayette geçen bu ilahlık ve rablik iddiasını şu şekilde tefsir etmektedir:

“Böylece Firavun **hukuk ve hukuk koyuculuğu kendi yaparmış**, ne isterse o olurmuş, hükmünü ve idaresini bozacak bir üst makam yokmuş gibi gösteriyor. Bu sebepten insanlar onun idaresine boyun eğmekten başka bir şey tanımasınlar.”¹⁰

Yukarıda yazdığımız ayetlerden ve bu ayetlere ilişkin müfessirlerin yorumundan da açıkça anlaşılmaktadır ki “kim kendi hevasına göre yasama veya kanun koyma yetkisine sahip olduğunu iddia ederse, ancak ilahlık iddiasında bulunmuştur. Her ne kadar dili ile böyle bir iddia da bulunmasa da fiili olarak ilahlık yetkisine yeltenmiş olur. Bilinmelidir ki; hakimiyet yetkisini kendi üzerinde görerek ilahlık iddiasında bulunanlar ister halktan bir tabaka, ister halkın hepsi, ister bir parti ya da partiyi organize eden bir grup, isterse de bir kurul veya tek bir fert olsun değişmez. Bu iddia (kanun ve yasa çıkarma iddiasının parlamenterlerin elinde olduğu iddiası) Allah’ın kanun koyma yetkisine yeltenmektir ve şirktir. Sahibini dinden çıkarır ve tağut hükmüne sokar.”¹¹

Bilinmelidir ki, ebedi hayat kaynağımız olan Kur’an-ı Kerim hiçbir zaman öncelikle ateistleri ve mülhidleri muhatap almamıştır. Ancak bir işaretle ateistlere ve mülhidlere cevap vermiştir. Çünkü Allah’ın varlığı kabul etmek fitrîdir. Bundan dolayı Kur’an öncelikle asıl muhatap olarak Allah’ın varlığını, yaratıcılığını bildiği halde O’na şirk koşanları, Allah’a layık olmadığı şeyleri nispet edenleri ya da Allah’a ait sıfatları Allah’tan alarak insanlara verenleri yani müşrikleri muhatap tutmuştur. Kur’an öncelikle böyle sapık inanışları tashih etmek ve düzeltmek için indirilmiştir. Allah’ın varlığını ispat etmek için değil... Zira tüm ehli küfür Allah’ın varlığını ve birliğini, yaratıcılığını zaten ikrar ve kabul etmektedirler.

Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır: *“Eğer sen onlara kendilerini kimin yarattığını sorsan elbette: "Allah" derler. O halde nasıl haktan çevriliyorlar?”* (43, Zuhruf/87)

Hiz. Adem’den Hiz. Muhammed’e (sav) kadar tüm nebi ve resuller insanlara Allah’ın ilahlığa müstehak tek mabud olduğu gerçeğini tebliğ etmişlerdir. Zira insanlar bütünüyle fitratlarını bozmadıkları takdirde Allah’ın varlığını genel olarak inkar etmezler. Ancak müşrik toplumlar genellikle Allah ile beraber başka ilahlara yönelmişlerdir. Kimileri melekleri, kimileri cinleri, kimileri taş ve beton yığınlarını kimileri de günümüzde olduğu gibi birbirilerini ilah edinmişlerdir. Özellikle bugün Allah’tan başka ilahlar edinmek, insanların Allah’ın kitabını bir kenara atmaları ve darun nedvelerinde kendi kafalarından uydurdıkları yasalarla toplumları yöneltmeleri, buna karşılık cahil halk kitlelerinin de bu sahte rablere itaat etmeleri şeklinde karşımıza çıkmaktadır. İşte bu resmen Allah’ı bırakıp kulların kullara ibadet etmesi yani insanın insanı ilah olarak tayin etmesidir. Bu hususu mükemmel özetlemesi bakımından Abdullah Azzam’ın şu satırlarına burada yer vermek istiyorum. Abdullah Azzam insanların Allah’ı bırakarak birbirilerini rab ve ilah edinmelerine dair şöyle demektedir:

“Hicretin dokuzuncu yılında meydana gelen en önemli hadiselerden biri de Arapların cömertlikte örnek şahsiyet kabul ettikleri Hatim’in oğlu Adiy’in müslüman olmasıdır. Adiy kavminin lideri ve hristiyan dinini kabul etmiş biriydi. Bacısı Sefane esir düştükten sonra Resulullah’a gelmişti. Sefane ise esirliği sırasında Resulullah’a kendisini tanıtmış ve şunları söylemişti: Ben kavminin lideri olan, açları doyuran, çıplakları giydiren bir insanın kızıyım. Resulullah da onun azad edilmesini emretmiş ve şöyle buyurmuştur: "Kavminin arasında azizken zelil olmuş, zenginken fakir olmuş, âlim olduğu halde cahiller arasında kalmış olan insanlara acıyın ve onlara merhamet edin."

Hicri dokuzuncu yüzyılın önemli hadiselerinden biri saydığımız Adiy bin Hatim’in müslüman olma meselesine dönelim. Adiy’nin bacısı Sefane serbest bırakıldıktan sonra kardeşi Adiy’e gitmişti. Ona,

⁹ Tefhimu-l Kur’an, 4/448

¹⁰ Elmalılı Hamdi Yazır, Hak dini Kur’an Dili, 6/87

¹¹ Abdullah Azzam, Hakimiyet Mefhumi, sy: 5-6

Resulullah'ın ahlakını ve İslâm'ı sevdirmişti. Bunun üzerine Adiy Resulullah'a gelip müslüman olmuştu. Adiy'in göğsünde haç bulunuyordu. Resulullah ona; "bu putu at" deyince oda onu atmıştı. Resulullah Adiy'in önünde *"o ehli kitap hahamlarını ve papazlarını ve Meryem oğlu İsa'yı Allah'ın dışında rabler edindiler"* (9, Tevbe/31) ayetini okuyunca Adiy buna şaşırılmış ve şöyle demişti: "Ey Allah'ın Resülü, biz onlara ibadet etmedik ki onları rabler edinmiş olalım." Adiy ibadetin belli bir kahine veya rahibe yahut papaza namaz kılma olduğunu zannediyordu. Fakat Resulullah Rab edinmenin sadece bu olmadığını beyan ederek buyurdu ki: "Evet, siz onları rabler edindiniz. Onların size Allah'ın haram kıldıklarını helal ve helal kıldıklarını da haram kılmalarını kabul ettiniz. Onlara itaatte bulundunuz. İşte bunları rab edinmek budur" diye izahatta bulundu. Aslında ibadetin manalarından biri de verilen emirlere itaattir. Bu nedenle yöneticilerin Allah'ın haram kıldığı şeyleri helal kılma veya Allah'ın helal kıldığı şeyleri haram kılma içeriğindeki emirlerine itaat edenler Allah'a değil bu yöneticilere tapmış olurlar. Allah'ın indirdiği dışında kanun ve hüküm koyan yöneticilere itaat etmek ve ona razı olmaksa kâfirliktir, kişiyi dinden çıkarır. Zira bütün alimlerin ittifakı ile Allah'ın indirdiği dışında herhangi bir yasa koymak küfürdür, kişiyi dinden çıkarır, İslâm'dan koparır. Bu hususta İbn Teymiye şunu söylemiştir:

"Kim yabancı bir kadına bakmanın helal olduğunu söylerse âlimlerin icma ile o kimse kâfir olmuştur. Yine kim ekmeğin haram olduğuna karar verirse yine bu icma ile o kimse kâfir olmuştur." Bu hususta şer'i bir kural vardır. Kim haramı helal sayarsa o kâfir olur. Yine kim helali haram sayarsa o da kâfir olur. Bu üzerinde ittifak edilen bir kuraldır. Şimdi bir yönetici gelir de içki satılması için müslümanlara meyhane açılmasına ruhsat verirse bu kâfirliktir, kişiyi dinden çıkarır. Yine bir yönetici gelir de "bize göre ceza kanununun filan maddesinde hırsızlık yapanın cezası iki ay hapistir" veya benzeri şeyler söylerse bu kâfirliktir. Kişiyi dinden çıkarır. Çünkü aziz ve celil olan Allah *"hırsızlık eden erkek ve kadının yaptıklarının karşılığı ve Allah tarafından bir ceza olarak ellerini kesin"* buyurmuştur. Allah Tealâ böyle buyurmuşken yöneticinin gelip; "siz bunları iki ay veya şu kadar zaman hapsedin" demesi yeni bir din icad etmesidir. Bu da kişiyi dinden çıkarır.

Ben size yukarıdaki hükümleri açıklayan başka örnekler vereyim: Mesela, bir yönetici, yeni bir kanun çıkarsa ve: "Oruç Şevval ayında tutulacaktır, Ramazan ayında değil" dese, çıkardığı bu kanunıyla onun hükmü ne olur? Kâfir midir? Değil midir?

Evet, o kimse bu kanunıyla kâfir olmuştur. İslâm milletin dışına çıkmıştır.

Yine başka bir yönetici de: "Ülkemizde akşam namazı dört rekat kılınacaktır" dese hükmü ne olur? Kâfir olur mu olmaz mı?

Tüm İslâm âlimlerinin ittifakıyla o kimse kâfir olur. Ancak insanlar hırsızlık cezasının hükmünün değiştirmenin küfür olacağını ve kişiyi İslâm milletinden çıkaracağını anlayamamışlardır. Evet, neden akşam namazını üç rekatken değiştirip dört rekat yapan, Allah'ın indirdiğinden başka bir şeriat koyduğu için kâfir oluyor da hırsızın cezasını kol kesmeden değiştirip belli bir süre hapsedmeye çevirin Allah'ın indirdiği şeriatı değiştirmekle kâfir olmuyor? Bu da küfürdür, diğeri de küfürdür.

Allah'ın nizamını bırakıp beşeri kanunları tatbik etme musibeti, İslâm ümmetine ilk defa Tatarların Bağdat'ı H. 656'da işgali ile başladı. Hulâgû, Cengiz Han'ın kendi halkına uygulanması için çıkarmış olduğu "el-Yasak" "kral siyaseti" diye isimlendirilen Cengiz Han kanunnamelerini müslümanlara uygulamak istemesi üzerine; İslâm uleması karşı çıkar ve âlimlerden biri Yasak diye isimlendirilen bu kanun kitabını eline alarak müslüman halka:

"Bu kitap ne oluyor?" diye seslenir, onlar da;

"Cengiz Han'ın kanunları Yasak'dır" derler. Bu cevap üzerine o âlim:

"Kim bu kitapla hükmederse kâfir olur, kim bu kitabın kanunlarıyla yargılanmak isterse kâfir olur" der. Hulâgû ise; günümüz yöneticilerinden daha akıllı davranır ve bir mahkeme Yasak'ın kanunlarıyla bir mahkeme de Kur'an'la hükmetmek üzere iki ayrı mahkeme kurar. Böylece Kur'an ve Sünnetin hükümleri ile yargılanmak isteyenler müslümanların mahkemesine, Yasak'la (Cengiz Han kanunnameleri ile) yargılanmak isteyenlerde Yasak'ın mahkemesine giderlerdi. Fakat, kim Yasak'ın mahkemelerine girerken görülürse o

kimsenin kâfirliğine hüküm verilirdi. Fakat şu anki musibet ve çağımızın Cengiz Han kanunları ise İslâm aleminin çoğunda tatbik edilen Napolyon Bonapart'ın kod haline getirdiği kanunları ve diğer insanların yaptığı kanunlardır. Mesela biz Suriye'de Üniversitenin Şeriat fakültesinde, şeriatın yanında beşeri kanunları da okuyorduk. Suriye'de uygulanan kanunlar, Mısır kanunlarından alınmıştır. Mısır kanunları da harfiyen Fransız kanunlarından tercüme edilmiştir ve Ürdün'de bu kanunları tatbik etmek istediklerinde, harf harf bu kanunları nakletmiştir. Allah bu Ürdünlülerin gözlerini o kadar kör etmiştir ki kanunun sonunda "Bu kanun filan gün ve tarihte Suriye'de çıkarılmıştır" dediler. Ürdün, "Amman'da çıkarılmıştır" demeyi dahi beceremedi.

Hukuk ve kanun meselesi gerçekten çok önemlidir. Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında yeni kanun ve hukuk sistemleri tesbit etmek küfürdür. İslâm'dan çıkmaktır. En azından her müslümanın görevi bu tür beşeri sistem ve kanunları kalbiyle de olsa kabullenmeyip rıza göstermeyerek reddetmesidir.

Ben, bu meseleyi çok araştırdım. Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında teşri -hukuk sistemi ve kanunların tesbiti- meselesi gerçekten beni çok meşgul etti. Çünkü ben Mısır'da doktora tezi hazırlarken Enver Sedat'ın döneminde hapisneden müslümanlar çıktılar. Bunlar bu mesele hususunda farklı görüşler taşıyorlardı. Bunlardan bir kısmı; tüm insanları tekfir (küfürle itham) ediyor, diğer bir kısmı; müslüman veya kâfir olduklarına dair herhangi bir hüküm vermekten kaçınıyor, üçüncü bir kısım ise "La ilahe illallah Muhammedun Rasullullah" diyen bütün insanların müslüman olduklarını söylüyorlardı.

Evet, millet meclisine gelelim, parlamentoya gelelim. Parlamenterlere arapça "nüvvab" denir. Bu kelime vekil manasına gelen "naib" in mi yoksa musibet manasına gelen "naibe" nin mi çoğulu olduğunu bilemiyoruz. Çünkü bunların çoğu vekil değil, musibet!

Meclisteki milletvekillerinin İslâm kanunlarına ters düşen hiçbir kanunu, ister aslî, ister ferî meselelerde olsun onaylamaya hakları yoktur. Şayet kadın erkek eşitliği gibi İslâm'a ters düşen herhangi bir kanuna muvafakat ederlerse, İslâm dininden çıkarlar. İslâm'a muhalif olan en basit meselede bile milletvekilinin karşı çıkması gerekir. Şayet karşı çıkmaz ise o İslâm'a ters olan meseleye razı olursa ve onu imzalarsa işte bu davranışı İslâm'dan çıkmaktır. Çünkü millet meclisi yasama meclisidir, kanun koyma yeridir. Allah'ın kanununu bertaraf edip yerine yeni kanun koymak uluhiyyet makamına gölge düşürmeye kalkışır.¹²

Evet bu şekilde ortaya çıkan sapık inanışları düzeltmek için Kur'an her fırsatta Allah'ın tek bir ilah ve mabud olduğunu vurgulamaktadır. Allah'tan başka ilahları ise reddetmektedir. Hem Allah'a iman ettiğini iddia edip hem de bu sahte ilahlara yasama ve teşri yetkisini vermek ise Allah'tan başka ilah edinmenin en açık halidir ve şirkdir. Bakınız Allahu Tealâ şöyle buyurmaktadır:

"Onların çoğu şirk koştan Allah'a iman etmezler (imanlarına az çok bir şirk karıştırırlar)." (12, Yusuf/106)

İbn-i Abbas'ın azadlısı İkrime bu ayetin tefsirinde şöyle demektedir: "Şayet onlara kendilerini kimin yarattığını sorarsan cevap olarak "Allah" derler. İşte bu onların imanıdır. Bu imana rağmen Allah'tan başkalarına ibadet ve itaat ederler. Bu da onların yaptığı şirkleridir."¹³

Gerçekten günümüzde bu durum çok net bir şekilde görülmektedir. İnsanlar bir taraftan Allah'a inanırlar ve bu inançlarının gereği olarak namaz kılıp oruç tutarlar diğer taraftan ise Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen beşeri sistemlere itaat ve ibadet ederler. İşte bu insanların bir çoğu ayette de belirtildiği gibi Allah'a şirk koşarak iman etmelerinin açık belirtisidir.

¹² Cihad Dersleri, 1/483

¹³ İbn-i Cerir et-Taberi, Camiu'l Beyan, 8/13